

že rozepře nebyla výslovně přikázána k rozhodnutí, nebo k jednání a k rozhodnutí některému soudu první stolice, ježto podle názoru odvolacího soudu došlo na klid řízení.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, R I 282/29.)

Soud první stolice vynesl k návrhu žalobce rozsudek pro zmeškání. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a zamítl návrh žalobce na vydání rozsudku pro zmeškání.

Nejvyšší soud odmítl rekurs.

Důvody:

Proti usnesení odvolacího soudu jest rekurs přípustný jen za předpokladů § 519 čis. 1—3 c. ř. s. Těch v souzeném případě není. Je zřejmo, že předpis čis. 1 nedopadá, neboť odvolání nebylo odmítnuto. Mohlo by se zdáti, že dopadá předpis čis. 2, jelikož odvolací soud usnesením vyřkl zmatečnost rozsudku prvního soudu. Ale podle dávného, v písemnictví i v rozhodování uznávaného výkladu tohoto předpisu jest podle něho rekurs dovolen jen, byla-li zároveň žaloba odmítnuta. To se tu nestalo. Odmítnut byl jen návrh žalobců na vydání rozsudku pro zmeškání. Mohl by rekurs tedy býti dovolen již jen podle předpisu čis. 3 § 519 c. ř. s. Jeho použití by nebránilo, že rozepře usnesením nebyla — alespoň ne výslovně — přikázána k rozhodnutí nebo k jednání a k rozhodnutí některému soudu první stolice, neboť výrok ten opominul odvolací soud snad se zřetelem k svému právnímu názoru, že nastal klid řízení a že tudíž v řízení lze i po vypršení tříměsíční lhůty § 168 c. ř. s. pokračovati podle § 169 c. ř. s. teprve k návrhu některé strany, maje za samozřejmé, že soud, až klid řízení jako jeho překážka snad kdysi takto pomine, musí a bude v řízení sporu pokračovati a rozhodne, by žalobu vyřídil znovu, an vyřizující ji rozsudek pro zmeškání byl zrušen. Ale přes to nelze rekurs ani podle tohoto místa zákona míti za přípustný, protože odvolací soud ve svém usnesení nevyřkl, že řízení má býti započato nebo v něm má býti pokračováno teprve, až usnesení odvolacího soudu nabude právní moci (srv. rozh. čis. 2624 sb. n. s.).

Čís. 8958.

Proti žalobě o složení peněžité jistoty nelze pro nestejnorodost namítati započtením vzájemné peněžité pohledávky.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, Rv I 1806/28.)

Proti žalobě, by žalovaní složili k rukám žalobců jako jistotu 40.000 Kč, namítli žalovaní započtením vzájemné peněžité pohledávky. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby a neuznal vzájemné pohledávky žalovaných započitatelnými. Odvolací soud

napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Třebaže se i splnění započtením namítnutých pohledávek jako nároků domáhajících se peněžního plnění i složení jistoty v hotovosti 40.000 Kč, děje penězi téže měnové jednotky, nemůže tato skutečnost o sobě činit tyto nároky stejnorodými pohledávkami podle předpisu § 1438 obč. zák., podle kterého za podmínek tam předepsaných zrušují se jako by vzájemným placením vzájemné závazky, může-li věc, která náleží jednomu jako věřiteli, od něho jako od dlužníka býti zapravena druhému. Žalobcům jako věřitelům pohledávky na složení jistoty 40.000 Kč, nelze přijati od žalovaných 40.000 Kč jako placení podle § 1412 obč. zák., kterým by byla zrušena povinnost odvolatelů k takovému placení, kterým by bylo rozmnoženo jmění žalobců o těchto 40.000 Kč a kterým by se tito stali držiteli a vlastníky této hotovosti, nýbrž odevzdáním hotovosti odvolateli žalobcům toliko do úchovy, v § 309 první větě obč. zák. naznačené, nemohou se tito státi ani držiteli této jistiny (§ 1462 obč. zák.), majíce podle §§ 1369 a 459 obč. zák. povinnost, jistotu tu uschovati a podle § 1369 obč. zák. dále povinnost vrátiti jistotu odvolatelům, jakmile tito splní závazky z pachtovní smlouvy. Plnění této jistoty žalobcům není placením, nýbrž pouhým složením, odevzdáním, jehož jediným věcným účinkem jest podle § 447 obč. zák. oprávnění žalobců, učiniti z jistoty té odpočítáním uspokojeny případné nároky proti odvolatelům z pachtovní smlouvy. Není-li však předmětem nároku žalobců na jistotu placení, nýbrž pouhé složení a zůstává-li valuta jistoty v pouhém uschování žalobců, jest odvolateli namítnuté započtení jejich vzájemných pohledávek proti nároku na jistotu vyloučeno jak nestejnorodostí nároků tak i povahou jistoty samé, jako zástavy předané do uschování (§ 1440 obč. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřují dovolatelé neprávem v tom, že odvolací soud neodpočítal jejich vzájemné pohledávky k započtení namítnuté, ježto se podle jeho názoru k započtení na zažalovaný nárok nehodí. K započitatelnosti, jak za to mají dovolatelé, nestačí, že k odpočtu namítané vzájemné pohledávky jsou pohledávkami peněžitými a že zažalovaný nárok na složení jistoty jest též nárokem na plnění v penězích. Nesprávnost tohoto názoru dovolatelů, již v dovolání zastávaného, případně dovodil odvolací soud a také zevrubně v napadeném rozsudku vyložil, ze kterých důvodů se pohledávky dovolatelů nehodí k započtení na zažalovaný nárok. Dotyčné důvody napadeného rozsudku odpovídají stavu věci i zákonu a stačí dovolatele poukázati na důvody ty.

Čís. 8959.

Pro smlouvu rukojemskou, kterou prodávající firma uzavřela k zajištění své pohledávky z obchodního prodeje, platí domněnka čl. 274